

Schota powedašcho Hanze wo ludkach, wo pschespolnizy a wo plonu a zesto jej wótražowašcho: „Nechojž wjazor daloko tam k Naboschkojzam. Tam nějo deře chójžišch. Tam jo grosna tymeńza a teke že žnašch tam hopotasujo. Zesto žu tam luže we nozy plome wizeli, kótarež jo tam a how rejowało. To žnašch jo dušcha skostnika, kótaregož žu bładny do tymeńze sawjadli, žož jo že pschepadowaš a sanuriš. Pschetož paš jo tam saginuš we žwójich grěchach, dej něto hokołoblužišch a nozy na Naboschkojskej mroze chójžišch — a běda, chtož jogo hupntajo! Chtož tu zerwenu šchawnu kulu hupntajo, tomu že wěšcže nězo nedobrego štańo.

A taš Hanka pschi kólastu žedašcho a póžkuchascho se sazaržanym dychom a sabnywascho pschi tom na zešny žwět. Ale zažny že jej šchanka nišch pschetergnu a wóna že špomńe, až jo žowała a až jo to wšchynno — jano žowańe.

V.

Zatšchy běchu to lěto póšdže. Milny dych nalěta a šchopke žknyžko běšchtej dawno žwójo žělo doznykej. Bomy že seleńachu, pupki že puřachu, po břožkach šakwitowachu kwětki. A ako jatšhowne šwóny šasněchu, něbužachu wóni humaršnych: Stawajšcho; Boža štwórba běšcho južo wózušchona a póštroni we počnej selenej a kwětkatej pschynošcži ten ředny žwěžen šchěšcžijanow.

Zatšchownizku běšcho we žerbskich štronach nařog, až luže na řjarchob žěchu a rowny žwójich lubnych hopntachu. Skote žknyžo hobžwěšescho to šchiche pólo humaršnych. Kuždy row, dašch běšcho teke puřny a šańerožony, mějascho žwóju pnychu: pschiroda žama běšcho jen hupnyšniša. Šužoša tšchawa tam rošcžescho a přene kwětki nalěta běchu do něje šažete a kwišchachu žiwe a pschńe. Tam a how štojascho teke križk baša kótaryž južo wónašch čapjascho. We powěšchu juřkach šchko-bronki, přene jařkolizki nořachu že watšchkotajžny we welikich kólařach pód něbja módrinu.

Wo řjarchobe chójžachu š kopizami namšchare a huřtawachu how a tam. Nejwěššche šchisšcžanje běšcho pla rowa pschi řřěžnej